

# Schilderen voor de kinderen

Kunstenaar Eric Visser, een veelgevraagd schilder, zette zijn carrière opzij om de straatkinderen in het Braziliaanse São Paulo te helpen. Een portret van een bijzonder man die kinderen in de Braziliaanse sloppenwijken op een praktische manier het Evangelie leert.

MAAIKE BOKKERS

"De eerste keer dat ik in São Paulo was, ontmoette ik een meisje dat in een ontzettend klein hutje woonde. Ze had niks, haar toekomst was de prostitutie of het verkopen van frisdrank aan de kant van de weg. Maar aan de muur hing een postertje met de tekst: *De Heer is mijn herder, mij ontbreekt niets*. Psalm 23. Ik schaamde me diep. Dit meisje had niks, geen toekomstperspectief, en toch vertrouwde ze zó op God... Daar kunnen wij Nederlanders veel van leren."

Op jonge leeftijd wist Eric Visser al dat hij schilder wilde worden. Christelijk opgevoed, kreeg hij op 7-jarige leeftijd een visioen waarin hij een huilende God zag die zei: "Niemand kent Mij meer." Visser voelde de pijn en het verdriet van God, en besloot dat hij later de tranen van God aan de mensen wilde laten zien. Toch keerde hij op latere leeftijd de Kerk de rug toe en stortte zich op het schilderen.

## Klap van de hamer

Rond zijn veertigste gaat Eric Visser naar Parijs, om te schilderen en bij te komen van een roerige periode in zijn leven. Op een ochtend is hij vlakbij de Notre Dame en hoort de klokken van de kathedraal luiden. Aantrokken door het geluid, gaat hij de kerk binnen. Daar komt hij erachter dat het paasochtend is. "Ik was zo ver van God afgedwaald, dat ik helemaal niet doorhad dat het Pasen was! Toen ik binnen zat, ergens in een hoek, opende de

priester de bijbel en las: *Waarom zoekt u de Levende bij de doden? Hij is hier niet, Hij is uit de dood opgewekt*. Alsof ik een klap van de hamer kreeg! Mijn ogen en hart gingen open en ik bad tot God dat ik wilde dat Hij het begin- en eindpunt van mijn leven werd. Dat ik wilde doen wat Hij vroeg. Vanaf dat moment veranderde er veel. Ik verhuisde naar Parijs en ging realistisch schilderen. Na een paar jaar kwam ik terug in Nederland en werd gevraagd om het staatsieportret van Willem-Alexander te schilderen. Een hoogtepunt in mijn carrière, maar was dit wat ik wilde? Liet ik hierdoor de tranen van God aan de wereld zien?

Daarom ging ik portretten van straatkinderen maken. Door portretten te maken van mensen die geen recht op bestaan hebben, kan ik deze mensen onder de aandacht brengen van het Westen. Ik ben naar São Paulo gegaan en wat ik daar zag, heeft me niet meer losgelaten. Ik wilde deze kinderen, die geen toekomstperspectief hebben, helpen. Hier heerst de wet van de jungle. Kinderen komen niet uit de vicieuze cirkel van armoede. Deze mensen leven niet, ze overleven. Daar wilde ik wat aan doen."

## Goed en fout

Zo kwam Visser op het idee voor de stichting Children Asking. "Wij sponsoren kinderen, zorgen dat ze eten krijgen. Heel praktisch, maar we willen hun ook het Evangelie vertellen. Om



Eric Visser: "Door hen te schilderen breng ik de straatkinderen onder de aandacht van het Westen."

hun te laten zien dat er iemand is die van hen houdt, en dat ze niet vergeten zijn. Ik wil hier een veilige omgeving creëren, zodat de kinderen niet elke keer over hun schouder hoeven te kijken voor gevaar."

In deze wereld van drugs, armoede en geweld weten de mensen toch wat goed en wat fout is. "In een van de favelas is een bijbelschool boven de supermarkt. Eens per week komen de kinderen om te leren over het Evangelie. Een van de vaste bezoekerijes was het zontje van de hoogste drugsdealer in de wijk. Na een tijdje was hij een paar weken afwezig, om vervolgens onder de blauwe plekken

weer te verschijnen. Ik vroeg hem wat er aan de hand was. Toen zei hij dat zijn vader hem naar de bijbelschool had geschopt. De drugsdealer wil dat zijn zontje wél gered wordt."

Visser is de ene helft van zijn tijd in Brazilië, de andere helft is hij in Nederland om sponsors te zoeken en zijn stichting bekender te maken. Vroeger was hij liever in Brazilië, maar nu komt hij ook graag terug in zijn vaderland. "Er is genoeg te doen, zowel hier als daar. Om de kinderen te kunnen opvangen en eten te kunnen geven, moeten er veel sponsors zijn. Kerken, bedrijven en individuen kunnen geld geven, en gelukkig kennen we al veel mensen en organisaties die bereid zijn elke maand iets te geven. Ik ga veel naar kerken en bedrijven om lezingen te geven, en mensen staan altijd weer verbaasd als ik de verhalen vertel."

"Ik vind het erg jammer dat in Nederland slechts één katholieke parochie ons steunt. In Brazilië, toch een katholiek land, werken we nog niet samen met een parochie. Ik zeg nog niet, omdat ik dat wel graag wil. De paus heeft pas gezegd dat de invloed van de katholieke Kerk weg is uit de sloppenwijken. Ik zou zeggen: ga eens kijken, ze zijn er echt wel. Maar de katholieken hier nemen het geloof vaak met een grove korrel zout. Er is een gedachteverandering nodig, een grotere betrokkenheid bij de sociale kant van het Evangelie. Blijven bidden, maar ook werken, doen wat Jezus zegt. Onze slogan voor 2007 is *Geloven*

## 'Wat zeggen woorden als je niks doet?'

*doe je met de handen uit de mouwen*. Want wat zeggen woorden als je niks doet? Daar ligt een taak voor de Kerk, katholiek, protestants én evangelisch, hier en in Nederland."

## Vertelbiblel

De stichting gaat niet bij kerken in de favelas langs om ze over te halen, maar de kerken moeten zelf aangeven te willen helpen. Children Asking betaalt 50 procent van de kosten, en de kerken vangen de kinderen op. "Wij vragen de kerken doordeweeks open te zijn en niet alleen op zondag. Zo houden we de kinderen van de straat. Vrijwilligers geven de kinderen les, wat als nadeel heeft dat deze mensen niks verdienen, terwijl de druk om geld in het laatje te brengen vrij groot is. We streven ernaar de vrijwilligers een klein salaris te geven, zodat deze druk wegvalt en wij onze vrij-

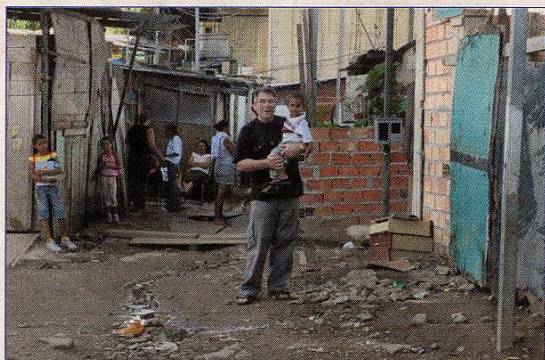
willigers behouden." Eric Visser heeft er een voltijds baan aan: organiseren, lezingen houden, maar ook praktisch helpen met de kinderen in de favelas. Toch zou hij zich in de toekomst iets meer terug willen trekken en meer een taak willen hebben als opzichter.

"Ik vind het een leuke sport deuren open te trappen. Een karaktereigenschap die ik al mijn hele leven heb, is die van doordouwen, je best doet tot het goed is. Ik schilder nu nooit meer, dat vind ik erg jammer. Graag wil ik een geïllustreerde vertelbiblel voor kinderen maken. Daar ben ik al mee bezig, maar het ontbreekt me aan tijd om hem af te maken. Misschien dat ik dat over een paar jaar weer op kan pakken. Daar is het tenslotte allemaal mee begonnen!"

## Children Asking

Children Asking is een interkerkelijke stichting, opgericht in mei 2003. Zij stelt zich tot doel aandacht te krijgen voor kinderen die in armoede leven, door middel van projecten in de sloppenwijken van São Paulo en door het zoeken van sponsors. Educatie en voedsel zijn hierbij heel belangrijk. Daarnaast krijgen de kinderen het Evangelie te horen, zodat God niet langer een vreemd verschijnsel uit een vreemd boek is, maar heel concreet wordt. De stichting heeft de christelijke naastenliefde als grondslag. Nadrukkelijk wordt niet gekeken naar de kerkelijke achtergrond van sponsors of van de kinderen zelf. (MB)

Meer informatie:  
[www.childrenasking.org](http://www.childrenasking.org)



Eric Visser in Brazilië: "Ze hebben niks, maar vertrouwen toch zó op God."